

Petr Prokš, **Konec říše Romanovů. Mezinárodní souvislosti svržení carského režimu a revoluce v Rusku (1880–1917)**, Academia, Praha 2018, 328s.

Nejsilnější velmocí evropského Východu bylo carské Rusko, jehož pozici ohrožovalo silící císařské Německo jako nejvlivnější mocnost střední a západní části kontinentální Evropy. Především cílevědomou podporou Rakousko-Uherska překáželo výraznějším proniknutím Ruska na Balkán, spoluprací s Osmanskou říší narušovalo zájmy Ruska na Středním východě a bránilo mu ovládnout mořské úžiny, Bospor a Dardanely. Rusko proto hledalo vhodné spojence. Nakonec se v rámci Dohody spojilo s Francií a Velkou Británií. Petrohrad od spojení s Paříží a Londýnem očekával příznivější podmínky pro zachování a případně k další expanzi carské říše. Rusko vstoupilo do první světové války s otřeseným mezinárodním postavením, nedostatečně technicky vybavenou armádou, s velkými problémy v ekonomice, s vyhrcoujícími se sociálními problémy, s přebujelou korupcí ve všech státních a společenských strukturách, které vykazovaly značnou zaostalost za vyspělým Západem. V průběhu války se rychle vyhroutily všechny vleklé problémy vnitřního vývoje a mezinárodního postavení carského Ruska, které nezadržitelně směřovaly k vypuknutí revoluce, svržení carského režimu a bolševickému převratu, jež zásadně ovlivnily další vývoj Ruska a celého světa.